

»zde« (roz. v Praze) vypátrán. Avšak jak žalobkyně v doplnění svého návrhu na výzvu k návratu dne 16. listopadu 1925 sama udala, odjel žalovaný z Prahy nejdříve do N., kde ho navštívila pobývši tam tři měsíce, a potom že se dověděla, že nyní (roz. v čase výpovědi) žije v B. a jest tam kuchařem soudní mensy. Mělo tedy již tehdyž v duchu a smyslu předpisu čl. I. a) vl. nař. čís. 362/19 vydáno býti vyzvání k návratu k jeho rukám a pouze, kdyby bylo bývalo v duchu a smyslu čl. I. b) téhož nařízení osvědčeno, že se v tomto svém posledně známém pobytisti žalovaný již nenalézá, veřejnou vyhláškou. Ani na výzvu k návratu nelze se tedy právem odvolávat, protože i ta byla zmatečná. Sice § 109 obč. zák. k zlomyslnému opuštění nevyžaduje zrovna předchozí soudní výzvu k návratu, ale nebylo by ovšem závady, by se výsledků takové výzvy, která ovšem zde podle obsahu svého hrozila žalovanému rozlučkou, neužilo i ve sporu o rozvod, když se žalobkyně pouze naň omezila, ale, nebyla-li výzva řádná, nemůže míti účinek ani ve sporu rozvodovém.

Čís. 7798.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

Pokud nelze portýra ve velkém hotelu ve světových lázních pokládati za obchodního pomocníka. Při posuzování, zda jde o obchodního pomocníka, nesejde na pojmenování služební kategorie, nýbrž na tom, jaké služby zaměstnanec skutečně koná.

(Rozh. ze dne 18. února 1928, Rv I 773/27.)

Žalobce byl vrátným v hotelu žalované firmy v Karlových Varech. Dostav dne 15. prosince 1925 výpověď ku dni 1. ledna 1926 domáhal se na žalované zaplacení služebních požitků za dobu do konce března 1926, maje za to, že se na jeho služební poměr vztahuje zákon o obchodních pomocnících. Žalobní prosba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolatel, vytýkáje odvolacímu rozsudku nesprávné posouzení právní, spatřuje je především v tom, že ho odvolací soud považoval jen za živnostenského pomocníka podle živnostenského řádu, takže ve příčině jeho služebního poměru nemá býti použito zákona o obchodních pomocnících, a z té příčiny že usoudil, že žalovanou mu daná čtrnáctidenní výpověď z jeho služebního poměru je řádná a zákonitá. Dovolatel praví, že také odvolací soud dal se svěsti posudkem znalce, nerozlišovavšího mezi živnostenským personálem a hotelovým úředníkem, že nedbal, že v pojmenování služební kategorie nemůže býti hledána rozlišovací známka při řešení otázky, zda zřízenec koná kupecké služby či nekupecké, avšak vyššího řádu, a poukazuje k inserátu, na jehož základě byl přijat do služeb žalované, která je majitelkou notoricky největšího

celoročního hotelu karlovarského a je protokolována jako kupecká firma, že byl přijat jako chefportýr, že při tom byl činěn nárok na kvalifikované uchazeče jmenovitě po stránce jazykových znalostí, takže již podle inzerátu nešlo o jednoduchého pomocníka živnostenského, nýbrž o člověka obzvláště kvalifikovaného, jehož povinností bylo, by pronajímal hotelové pokoje podle napřed mu udaných cen, tedy byl povolán uzavíratí právní jednání, učiněná pro žalovanou firmu, že za pokoje ty přijímal platy, je denně sčítal, cizince u policejního úřadu přihlašoval a odhlašoval, vedl knihu cizineckou a knihu zpráv, a musil denně v kanceláři provedené zápisy ospravedlňovati. Dovojuje z těchto okolností, že služby jeho byly kupeckými nebo byly alespoň službami vyššího řádu. Posléze uvádí, že podle všeobecné známosti — což tedy nemusí býti dokazováno, — portýr ve velikém hotelu obstarává sám veškeré styky hostů s hotelem, podává informace o odjezdu a o příjezdu vlaků, přijímá došlou poštu a došlé zásilky, potvrzuje je a odevzdává je hotelovým hostům. Dovolací soud neshledal uplatňovaný dovolací důvod opodstatněným. Nesejde sice na pojmenování služební kategorie, je lhostejno, zda byl dovolatel přijat jako hotelový portýr, či chefportýr, nýbrž sejde na kvalitě služeb konaných dovolatelem. Poněvadž jest žalovaná protokolovanou firmou kupeckou a žalobce zaměstnán byl v jejím obchodním podniku, sluší uvážiti nejprve, zda nejde u něho o pomocné služby kupecké, totiž o služby vyžadující náležitého vyškolení a takové sběhlosti, jež se zove obchodní činností v běžném a vžitém smyslu slova. Odvolací soud odvolává se při posuzování zjištěných služeb dovolatelových a při jejich kvalifikaci na posudek znalce, jenž, jsa obeznámen s místními poměry, udal, že práce ty mohl konati lepší domovník a že žalobce patří do kategorie sklepníků, kuchařů a pod., tedy do kategorie personálu, a že mu postavení hotelového úředníka nepřislúší. Znalec ovšem nemůže podávati právní posudek a také ho v souzeném případě tím, co uvedl o kvalitě žalobcových služeb, nepodává, ale odvolací soud správně uznal, že podle toho, co bylo v tomto případě zjištěno, žalobce v hotelu žalované ani ku konání kupeckých, ani vyšších nekupeckých služeb převážně nebyl ustanoven, nýbrž konal jen obyčejné služby živnostenské. Proto správně uznal odvolací soud, že na žalobcův služební poměr nemůže býti použito předpisu § 2 zákona o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák., nýbrž předpisů živnostenského řádu, že tedy žalobce měl podle § 77 živn. řádu a XI. odstavce kolektivní smlouvy nárok pouze na čtrnáctidenní výpověď. Na řečené právní povaze žalobcových služeb nemění nic okolnost, že žalobce také obstarával inkaso platů za hotelové pokoje, že pokoje zadával, platy denně sčítal, cizince u policejního úřadu přihlašoval a odhlašoval, vedl knihu cizineckou a knihu zpráv a musil denně v kanceláři provedené zápisy ospravedlňovati, neboť, zadával-li cizinecké pokoje podle předem určených cen, nelze mluvit o samostatném uzavírání dotyčných smluv, jde v podstatě jen o běžnou práci hotelového portýra a taková činnost nedosahuje vlastností ani vyšších služeb nekupeckých, neboť nevybočuje svou jakostí z rámce obyčejných prací sluhovských. Poněvadž se

žalobci dostalo zákonitě výpovědi, není zapotřebí obírat se otázkou, zda jde o jeho bezdůvodné a předčasné propuštění ze služeb žalované.

Čís. 7799.

Ku povolení prozatímního opatření k zajištění peněžitě pohledávky se vyžaduje, by tu bylo ohrožení navrhovatelova nároku určitou činností neb určitým jednáním odpůrce, jež by mohlo pravděpodobně dobytí navrhovatelovy pohledávky zmařiti nebo podstatně stížiti, pokud se týče zhoršiti majetkový stav dlužníkův vzhledem k jeho poměru k navrhovateli. Nestačí možnost, že tuzemský právní zástupce říšskoněmecké firmy zašle peníz, na nějž si činí navrhovatel nárok, odpůrci do Německa.

(Rozh. ze dne 18. února 1928, R II 30/28).

Ku zajištění své peněžitě pohledávky 32.000 Kč navrhla tuzemská firma proti říšskoněmecké firmě povolení prozatímního opatření v ten způsob, by bylo odpůrkyni zapovězeno nakládati s 32.000 Kč, jež byly navrhovatelce odňaty při výkonu exekuce a uloženy u tuzemského právního zástupce odpůrkyně Dr. G-a a by zároveň bylo Dru G-ovi uloženo, by, dokud nebude jinak soudem nařízeno, neplatil odpůrkyni to, co jí dluží a 32.000 Kč jí ani nevydával aniž nic jiného nepodnikal, co by mohlo zmařiti nebo podstatně stížiti vedení exekuce na peněžitou pohledávku nebo na věci, které má vydati. Soud první stolice prozatímní opatření povolil, rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Navrhovatelka žádá o povolení prozatímního opatření, poněvadž odpůrkyně bydlí v cizině, a tvrdí, že jest »možno«, že její zástupce Dr. Ludvík G. zašle 32.000 Kč své mandantce do Německa, čímž vydobytí pohledávky by bylo zmařeno nebo značně stíženo, ku kterémužto názoru se i soud první stolice přiklonil, a prozatímní opatření povolil. Podanému odporu nevyhověl v podstatě z téhož důvodu. Avšak okolnost, že odpůrce dlí v cizozemsku, sama o sobě neodůvodňuje ještě povolení prozatímního opatření. Neboť § 379 čís. 2 ex. ř. předpokládá, aby tu byla určitá činnost odpůrcova, která by pravděpodobně mohla dobytí pohledávky navrhovatelky podstatně stížiti nebo zmařiti, že tu taková činnost byla, navrhovatelka ani netvrdí. Nelze říci, že by se nemohla vésti exekuce na odpůrcův majetek v Německu, jelikož smlouvou o právní pomoci ve věcech občanských ze dne 8. února 1923, čís. 130 sb. z. a n. z roku 1924, jest vzájemnost s Německou říší zaručena a exekuční titul zdejší lze bez jakýchkoliv nesnází v Německu provést. Kdyby byl zákonodárce chtěl připustiti prozatímní opatření proti každému cizozemci bez ohledu na předpoklady § 379 čís. 2 ex. ř., byl by to zajisté zřejmě vyslovil tak, jak se zmínil o cizozemcích v § 381 ex. ř., jde-li totiž o nepeněžitě pohledávky.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.